

Arrest

nr. 146 459 van 27 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 13 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BRUEL, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, §2 /artikel 81 en artikel 75, §2 van het koninklijk besluit van 9 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,
[...]

nationaliteit : China

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 08/08/2014 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij zet het middel uiteen als volgt:

"a)

Het middel tot nietigverklaring van voormelde beslissing is gebaseerd op een schending van de artikel 3 jo. artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beslissing niet gesteund is op motieven die afdoende zijn en zowel in feite, als in rechte correct zijn.

Terwijl artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 vereist dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en artikel 3 hieraan toevoegt dat deze motivering de juridische feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de grondslag van deze beslissing ligt en die afdoende moet zijn. De materiële motiveringsverplichting, vervat in voormelde artikelen werd aldus geschonden.

b)

Hoewel verzoeker kennis kreeg van de motieven op basis waarvan zijn asielaanvraag ongegrond werd verklaard en van de beslissing van verweerster, toch rechtvaardigen deze de bestreden beslissing niet. Een bestuurshandeling met individuele draagwijdte zoals in casu moet immers steunen op objectief aanvaardbare motieven, waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is én die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

In casu ging het CGVS uit van een verkeerdelijk feitelijke voorstelling en miskende deze de reële bescherming die aan verzoeker dient te worden geboden, reden waarom verzoeker hoger beroep heeft aangetekend tegen de beslissing zodat tevens het bevel om het land te verlaten gegrond op de beslissing van het CGVS vernietigd dient te worden.

De beslissing van 13.08.2014 dient dan ook nietig verklaard te worden overeenkomstig art. 39/2 §2 Vreemdelingenwet.

c)

In de eerste plaats heeft verzoeker hoger beroep aangetekend tegen de beslissing van het CGVS dd. 08.08.2014

Dit hoger beroep werkt schorsend zodat tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen wordt uitgevoerd. (art. 39/70 Vreemdelingenwet)

Tevens betreft het een asielaanvraag in hoofde van verzoeker waarbij op grond van art. 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet geen vereiste wordt gesteld van het bezit van een geldig paspoort met geldig visum om te worden erkend als vluchteling en/of de subsidiaire bescherming te krijgen toegekend.

Verzoeker heeft aldus nog de mogelijkheid om hoger beroep aan te tekenen tot het bekomen van asiel zodat het bevel tot het verlaten van het land geen uitwerking kan hebben.

Verzoeker verplichten terug te keren naar India gedurende zijn lopende asielprocedure zou een werkelijke schending inhouden van de mensenrechten.

Zoals blijkt uit de motivering door verzoeker aangebracht bij het CGVS houdt dit een schending in van niet alleen art. 2, 3, 5 EVRM maar bij verwijdering van verzoeker van het grondgebied gedurende de procedure hoger beroep tegen de beslissing van het CGVS tevens van een schending van art. 6 en art. 13 EVRM.

d)

Uit al het voorgaande blijkt dat verweerster ten onrechte het bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

Er werd door verzoeker hoger beroep aangetekend tegen de beslissing van het CGVS dd. 08.08.2014 waarbij er voor deze asielaanvraag geen vereiste wordt gesteld van het bezit van een geldig paspoort met geldig visum om te worden erkend als vluchteling/ subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Verzoeker heeft dan ook de mogelijkheid om gedurende de procedure hoger beroep in België te verblijven.

De bestreden beslissing dient dan ook nietig verklaard te worden."

2.2. De verzoekende partij is in wezen van oordeel dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig kon worden genomen zolang haar beroep tegen de beslissing inzake haar asielaanvraag hangende was.

2.3. Artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.

Het eerste lid is niet van toepassing wanneer een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement zoals vastgesteld in toepassing van artikel 57/6/2 en:

1° betrokkene een eerste volgende asielaanvraag heeft ingediend binnen de achtenveertig uur voor zijn verwijdering louter teneinde de uitvoering van een beslissing die tot zijn verwijdering van het grondgebied zou leiden, te vertragen of te hinderen; of

2° betrokkene een nieuwe volgende asielaanvraag indient na een definitieve beslissing over een eerste volgende asielaanvraag."

2.4. Het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet verhindert niet dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel dat dit ten uitvoer wordt gelegd (Rvs 10 maart 2015 , nrs; 11124 (c), 11125 (c) en 11126 (c))

2.5. Verder stelt de Raad vast dat het beroep dat door de verzoekende partij werd ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft geresulteerd in 's Raads arrest nr. 140 374 van 5 maart 2015. Met dit arrest werd haar zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Nu de verzoekende partij haar grieven volledig ophangt aan de inhoud van haar asielaanvraag, zonder meer, en zowel de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad, na beroep, tot de conclusie kwamen dat in hoofde van de verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van diezelfde wet kan worden aangenomen, valt niet in te zien welk belang zij nog heeft bij haar grief, temeer nu er geen enkele indicatie in het administratief dossier aanwezig is dat zij gedwongen zou zijn verwijderd alvorens uitspraak werd gedaan over het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal, en bij uitbreiding, alvorens uitspraak werd gedaan over het onderhavige beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS